

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2006, č. j. 60 Az 220/2004 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 23. 3. 2005, č. j. 60 Az 220/2004 – 18, zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu, jíž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2004, č. j. OAM-3208/VL-10-03-2004, o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Soud, stejně jako žalovaný, dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení azylu jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, když to mu bylo uděleno dne 8. 10. 2004 na tři roky za nelegální pobyt na území České republiky. Protože žalobce naplnil podmínky pro použití § 16 odst. 1 zákona o azylu, nezkoumal žalovaný již, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Soud se s tímto posouzením věci žalovaným rovněž ztotožnil.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž se dovolával důvodů specifikovaných v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), když namítal, že Krajský soud v Ostravě posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a dopustil se při jejím projednávání takových pochybení (stejně jako žalovaný), která jsou v rozporu se zákonem o azylu. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2005, č. j. 60 Az 220/2004 – 18. Současně požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti

a o přibrání tlumočníka. Žádal též, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Vzhledem k nutnosti rozhodnutí o stěžovatelově žádosti na ustanovení bezplatného právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti, zaslal mu soud za účelem posouzení podmínek navrhovaného opatření, formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce“ spolu s přípisem, aby jej vyplněný, podepsaný a datovaný soudem vrátil ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení výzvy. Obě písemnosti, tj. jak výzva, tak i výše označený formulář, byly zaslány stěžovateli v ruském překladu. Stěžovatel ve stanovené lhůtě zaslal soudem zpět vyplněný, podepsaný a datovaný formulář (vzor 60 s. ř. s.).

Usnesením ze dne 8. 8. 2005, č. j. 60 Az 220/2004 – 35, rozhodl Krajský soud v Ostravě tak, že se žalobci zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti neustanovuje. Ke kasační stížnosti stěžovatele zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2005, č. j. 4 Azs 346/2005 – 50, toto usnesení Krajského soudu v Ostravě a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě, řídě se pokyny Nejvyššího správního soudu, dokazování v naznačeném směru doplnil a usnesením ze dne 22. 3. 2006, č. j. 60 Az 220/2004 – 62, znovu žalobci zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti neustanovil. Dospěl totiž k závěru, že žalobce podmínky pro osvobození od soudních poplatků nesplňuje.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel opět kasační stížnost v níž nesouhlasil se zamítnutím jeho žádosti o ustanovení zástupce, protože se v průběhu azylového řízení několikrát změnil azylový zákon a stěžovatel neměl možnost kvůli špatné znalosti českého jazyka tyto změny prostudovat. Poukázal na to, že rodinná situace se změnila, do Čech dorazila rodina jeho sestřenice, která mu poskytuje pomoc. Připomněl, že stále hledá práci. Navrhoval, aby soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě a současně mu ustanovil bezplatného právního zástupce z řad advokátů a tlumočníka. (Kasační stížnost je sice opatřena strojem psaným jménem stěžovatele, není jím však podepsána – poznámka Nejvyššího správního soudu).

Krajský soud v Ostravě předkládá Nejvyššímu správnímu soudu spis k rozhodnutí o podané kasační stížnosti s tím, že kasační stížnost není podána včas a stěžovatel není v řízení zastoupen advokátem. Vzhledem k opožděnému podání kasační stížnosti nebyly proto již odstraňovány další vady kasační stížnosti (např. chybějící podpis žalobce).

Nejvyšší správní soud se se stanoviskem Krajského soudu v Ostravě o opožděnosti kasační stížnosti ztotožňuje.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím soudu podepsaného, bylo stěžovatelem vyzvednuto na poště v P. dne 12. 4. 2006. Nicméně obálka s písemností, která usnesení obsahovala, byla podle záznamu pracovnice téže pošty uložena na poště již dne 30. 3. 2006, neboť stěžovatel nebyl v uvedený den (den pokusu doručení zásilky) v místě bydliště zastížen; adresátu byla o tom zanechána výzva s tím, aby si zásilku vyzvedl.

Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb. (o. s. ř.) ve znění pozdějších předpisů, a § 50c odst. 4 téhož zákona platí, že nebyl-li adresát písemnosti (která nemusí být doručena do vlastních rukou adresáta) zastížen, v místě, které označil, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Poslední den uvedené 3-denní lhůty počítané od uložení zásilky je v dané věci dne 2. 4. 2006. Jelikož tento den byla neděle, posunul se konec lhůty na následující nejbližší pracovní den, tedy pondělí 3. 4. 2006. Na výše uvedeném závěru nemůže ničeho měnit ani skutečnost, že stěžovatel si vyzvedl zásilku sám až dne 12. 4. 2006, neboť i za této situace je třeba vycházet z tzv. fikce doručení, uvedené ve výše již citovaných ustanovení občanského soudního řádu.

V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, jak správně v poučení, které je součástí napadeného usnesení, uvedl Krajský soud v Ostravě. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou, nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dnem následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den této lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím poštovní licence, a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit.

Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, bylo pondělí dne 3. 4. 2006 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem pro podání kasační stížnosti bylo pondělí dne 18. 4. 2006. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odevzdána k poštovní přepravě až dne 19. 4. 2006, jak vyplývá z údajů pošty v P. na obálce, v níž byla zásilka (doporučeně) odeslána, nezbývá než konstatovat, že se tak stalo po uplynutí lhůty pro podání předmětné kasační stížnosti a že tudíž tato lhůta byla zmeškána. Nejvyšší správní soud musel za této situace kasační stížnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) (použitého pro toto řízení podle § 120) s. ř. s. jako opožděně podanou odmítnout.

Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost se Nejvyšší správní soud již nezabýval odstranění dalších vad kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. (a § 120 s. ř. s.) rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ta byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

